

Денътъ мина както винаги въ усилена работа. За Махара настъпи тревожна и безсънна нощъ. Безпокоеше я заканата на Ялдашъ. Въ случката съ конетѣ, мислѣше тя, трѣбва да е замѣсенъ и стариятъ коняръ. Сприятеляването на двамата не е чисто. Има нѣщо подозрително въ него. Махара скочи отъ леглото си, наметна голѣмия си шалъ и се запъти къмъ малката барака до конюшната. Приятелитѣ не спѣха. Тя прилепи ухо до бараката, но отъ тѣхния разговоръ долавяше само отдѣлни думи. Ялдашъ говорѣше нѣщо за конетѣ, за Сурковъ, за много пари, за Авганистанъ. Последната дума пробуди у Махара потресни спомени отъ детинството ѝ. Въ Авганистанъ бѣ забѣгналъ убиецътъ на майка ѝ за нея. Авганистанъ бѣ страна на престѣпници, на убийци. Въ бараката се чуха стѣпки, и Махара побърза да се отстрани.

Въ леглото си тя мислѣше за подслушанитѣ думи: „Сурковъ“... „много пари“... „конетѣ“... „Авганистанъ“... И тоя звѣрски погледъ на Ялдашъ!... Не кроеха ли приятелитѣ да убиятъ Сурковъ, да задигнатъ паритѣ на станцията и да забѣгнатъ въ Авганистанъ!... Това подозрение заседна въ главата на Махара. Стори ѝ се, че вижда, какъ Ялдашъ забива камата си въ спящия Сурковъ и... Неволень викъ се изтрѣгна отъ гърдитѣ на Махара. Тръпки я побиха, и студенъ потъ ороси челото ѝ. Въ устнитѣ ѝ се разнесе отчаяниятъ викъ на майка ѝ... Предъ очитѣ ѝ се мѣрна широкото до кръвъ издраскано лице на плещестия човѣкъ съ разрошена коса, който излизаше отъ стаята, когато тя се връщаше съ пълни стомни отъ чешмата... Надъ главата ѝ се издигна дългата ржка на страшния човѣкъ-звѣръ... И после... Когато дойде на себе си, тя бѣ на легло у лелини си съ превързана глава...

— Майко, — прошепна Махара, — ще отмѣстя! Ще отмѣстя!... — Успокоителни сълзи овлажниха очитѣ ѝ. Остриятъ заканителенъ погледъ на Ялдашъ